

**THIÊN THẠM GÃY CÁNH- Cung
Thị Lan (Chợ Tịch Văn Bút
Việt Nam Hội Ngoại Hoa Kỳ)**

Thiên Thiên Gãy Cánh

Theo thông lệ, mỗi khi làm việc nhà, tôi thường mở Ipad để nghe các truyện văn học nước ngoài, sớt ký hay tin tức. Những lần như thế, youtube thường gợi cho thêm cho tôi những video có những chủ đề liên quan. Thế mà, suốt cả một tuần, kể từ ngày 23 tháng 8, tôi không hiểu sao Ipad của tôi liên tiếp hiện ra những clip nhạc của một cô gái với giọng ca thật trong trẻo và thướt tha.

"I'm so lonely broken angel. I'm so lonely listen to my heart. One and only broken angel. Come and save me before I fall apart."

Những lời ca đơn giản và âm điệu của bài hát được nhắc đi nhắc lại nhiều lần khiến tôi thuộc ngay. Tò mò, tôi ngưng công việc mình đang làm và ghé mắt nhìn vào màn hình xem hình ảnh trong clip để thực sự hiểu rõ ý nghĩa của bài hát. Hình ảnh cô gái rơi từ cao xuống sau câu hát: "Hãy đến và cứu em trước khi em gục ngã!" (Come and save me before I fall apart.) đã làm tôi khá hồi hộp đến độ tôi phải kéo ngược trở lại đoạn video ngắn xem lại nhiều lần.

Ừ, tôi cảm thấy lo khi nghĩ bài hát và hình ảnh ấn tượng này có thể gây nên sự kích động cho các em trong tuổi thanh thiếu niên đang trong tâm trạng trầm cảm hay tuyệt vọng vì một vấn đề gì đó, dễ dàng nghĩ đến cái chết. Nhưng, mỗi bận tâm của tôi dần phai nhạt vì những công việc khá bận rộn của tôi.

Chiều ngày thứ Sáu hôm đó, tôi cảm thấy khoan khoái tôi đã hoàn tất việc làm của sếp. Vui hơn là tôi không phải chuồn bị bữa cơm tối mà được con mời ăn tiệc ở nhà hàng. Một bữa tiệc với toàn bộ bà con và người thân quen. Không gì vui hơn chuyện được gặp con cháu trong đại gia đình sau một tuần bận rộn. Thế nhưng, một cặp vợ chồng đưa cháu họ từ chối không đến với lý do bận. Chuyện bận vì việc làm trên đất nước Cờ Hoa này luôn được thông cảm, cho dù ngay trong buổi tối thứ Sáu nên chúng tôi không thắc mắc gì. Nhưng vài ngày sau chúng tôi mới biết sếp đã đưa cháu họ không đến được vì gia đình vợ của cháu đang

đau buồn vì nhận tin em gái ruột duy nhất của vợ cháu mới yên sinh. Tôi bàng hoàng khi nghe tin dữ này. Khi biết cô bé tự tử bằng cách trẫm mình dưới nước, tôi càng đau nhói hơn. Bỗng dưng những âm giai của bài hát Broken Angel (Tạm dịch là Thiên Thần Gãy Cánh) vang dội trong đầu tôi như những làn khói iPad.

“I’m so lonely broken angel. I’m so lonely listen to my heart. One and only broken angel. Come and save me before I fall apart.”

“Come and save me before I fall apart.” “Hãy đến và cứu em trước khi em gục ngã!”

Những lời trong bài hát khiến nước mắt tôi trào ra liên tục. Tư tưởng trong tâm cô bé đã rơi trong tình trạng hết sức tuyệt vọng và buồn khi quyết định kết liễu cuộc đời mình, tôi cảm thấy tim mình đau nhói với cảm giác thương tiếc khôn nguôi. Càng nghĩ đến cô bé, tôi càng thấy đau lòng với tin dữ. Có thể nào một cô gái trẻ đẹp trong lứa tuổi hai mươi, hồn nhiên vui vẻ thế mà giờ đây đã trở thành người thiên cớ. Tôi nhớ mãi hình ảnh cô bé trong ngày Đám Hôn và Đám Cưới của con trai tôi. Cô luôn nở nụ cười vui tươi kèm theo những cớ chuyện đùa và sự quan tâm hết sức chu đáo đối với tôi:

“Bác muốn con giúp gì không?”

“Con xếp mấy cái bánh như thế này đúng không ạ?”

“Bác còn muốn con làm gì nữa không?”

“Bác muốn con chụp hình với bác ở đâu?”

“Bác cháu mình đứng như thế này nhé? Kiểu này nhé...”

Trời ạ! Có thể nào một cô gái hồn nhiên, hăng hái, hoạt bát như thế lại hủy hoại thân thể mình. Tôi không thể nào chấp nhận tin vừa nghe. Khi nghe cháu tôi báo gia đình cô sẽ không gả Cáo Phó và sẽ không cho bất cứ người nào thăm viếng từ biệt, tôi tự an ủi với ý nghĩ cho rằng mình chưa hề nghe tin dữ này, sẽ bình thản sống với sự tin tưởng rằng cô bé đang ở đâu bang nào đó, bận rộn với công việc gì đó mà mình không thể gặp lại.

Thế nhưng, tôi không thể đành tâm thế này như không có việc gì xảy ra. Qua tin nhắn điện thoại cầm tay, tôi đã viết vài hàng cho cô cháu dâu. Tôi khuyên cô nên chăm sóc ba mẹ kỹ lưỡng trong thời gian này vì ba mẹ cô đang tâm trạng rất đau lòng, cần được an ủi.

Vài ngày sau, chúng tôi cho biết ba mẹ cô cháu dâu cho phép vợ chồng tôi đến nhà quán tín cô bé lên cuối nhưng chúng tôi chỉ có thể đến đó trong vòng nửa giờ, từ mười một giờ đến mười một giờ rưỡi ngày 29 tháng 8. Có lẽ những người làm việc ở nhà quán hiểu tâm lý thương tổn của bậc cha mẹ mất con trong tình trạng như thế nên tận chức ngắn gọn và mau lẹ. Ý theo lịch, vợ chồng tôi không muốn mất một giây phút nào trong ba mươi phút ngắn ngủi này nên rời nhà rất sớm. Mười giờ bốn mươi lăm phút, chúng tôi đã có mặt tại trước nhà quán. Đậu xe xong, chúng tôi ngồi im trong xe chờ đợi. Đây là nơi nông thôn rất yên tĩnh và biệt lập vì cách thành phố rất xa. Nhà quán nhỏ gọn có hai ống khói lớn bằng thép song song, thẳng đứng lên trời. Bầu trời u ám với những đám mây xám làm cho khung cảnh vắng vẻ càng trở nên trầm đăm hơn.

Bỗng một cơn mưa nặng hạt rơi xuống, xóa tan cái màn u ám trước mặt kính xe của chúng tôi. Những giọt nước mưa lớn liên tiếp chảy dài trên mặt kính như những giọt nước mắt lăn không ngừng.

Khoảng mười phút, những giọt mưa trên mặt kính xe được xóa nhòa và tôi có thể nhìn thấy có một đốm sáng giữa những đám mây xám nhạt đã lung lửng trên bầu trời. Mặt trời lộ dạng, dần xua tan các đám mây xám khiến bầu trời sáng rực hơn. Một chiếc xe tiến vào bãi đậu. Không phải chiếc xe của ba mẹ cô bé mà là chiếc xe của con trai đầu của chúng tôi. Cháu xin phép hiệu trưởng nghỉ dạy vài giờ để đến đây. Đậu xe xong, cháu đi thẳng vào nhà quán. Chúng tôi vẫn ngồi yên trên xe chờ xe của ba mẹ cô cháu đến. Đúng mười một giờ, xe của cháu họ tôi, vợ chồng chị của cô bé, trở tới. Chiếc xe của xe vừa mới, mẹ cô bé khụy xuống đất, ba của cô và chị của cô vội vàng bước ra khỏi xe, cùng nhau dìu bà vào nhà quán. Khó khăn lắm, họ mới có thể dìu

bà đỡn c̣a vì bà nḥt quỵt ghì ra phía sau, không mụn vào trong nhà qụn. Với nḥng tịng khóc ṇc đau thương và thê tḥm bà nḥt định kéo tṛi cái thân hình ̣m ỵu c̣a bà, không đ̣ vượt qua cái ranh giới c̣a chịc c̣a ṃ do người qụn trị đang kìm giữ. Khá đau lòng, tôi ṃ c̣a xe, ào chạy ṿ phía họ, ôm bà, khóc than với nḥng lời an ̣i mà tôi không nhớ mình đã nói địu gì. Cụi cùng, chúng tôi cũng đưa bà vào căn phòng, nơi có một ṣ gḥ x̣p ngay ng̣n trước một chịc quan tài đơn gịn, ṇp che kín pḥn bên dưới và cḥ đ̣ lộ một ṇa pḥn trên. Trong ṇa pḥn trên ̣y là khuôn mặt c̣a cô gái tṛ tṛng nḥt và đôi tay cḥp ngay ng̣n trên bụng. Hình ̣nh này khịn bà mẹ khóc nức ṇ, gào thét ṛt thương tâm. Nḥng tịng khóc than xé lòng người và thân hình g̣y guộc vật vã c̣a bà khịn chúng tôi đau lòng không kém. Sáu người chúng tôi, ṃt đ̣ hoe, nghẹn ngào quây quanh bà nhưng ḅt lực, không bịt ṭ c̣ cḥ hay dùng lời khuyên lơn an ̣i nào đ̣ có tḥ xoa dịu được ṇi đau đốn trong lòng bà. Tôi gọi là “bà” vì vai ṿ nhưng thực sự bà còn ṛt tṛ, cḥ khọng ḅn mươi ṃy tụi.

Vài phút sau, một vị linh mục người da tṛng với khuôn mặt nhân hậu, khọng tḥt tụn, bước vào. Với lời nói dịu dàng, ông giới thiệu ṿ mình và sự vinh hạnh làm Phép Xác cho cô bé. Bà mẹ ṿn là người trọng ḷ nghĩa nên im bặt khi tḥy sự hiện diện c̣a vị linh mục, nhưng sau đó, bà nức ṇ khóc ḅt ḳ nḥng lời gịng đ̣y ý nghĩa c̣a vị linh mục ra sao. Tôi chú tâm từng lời nói c̣a ông ṿ sự tạm bợ c̣a cuộc ṣng, ṿ sự giang tay cứu ṛi c̣a Chúa, sự bình an c̣a cô bé trên nước thiên đàng và c̣ cơn mưa ḅt chợt khá ṃu nhiệm mà chúng tôi vừa chứng kịn cách đó hai mươi phút. Nḥng lời thuỵt phục c̣a ông ḥt sức tâm lý dành cho tâm ḥn đ̣y thương ṭn c̣a chúng tôi. Tuy nhiên, chúng không tḥ nào bù đ̣p sự đau kḥ tốt cùng c̣a người Mẹ ṃt đứa con thân yêu.

Ngay khi ḷ vừa xong, người đàn bà qụn trị bước vào cho bịt đã đ̣n giờ đưa linh cữu vào phòng thiêu. Bà mẹ đau đốn nhào đ̣n chịc quan tài như mụn níu kéo lại nó, c̣ g̣ng hy vọng đứa con mình được ṣng lại và mình có tḥ ôm ̣p nó như xưa. Sức mạnh c̣a cái nhào ḅt tḥn ̣y khịn chịc quan tài trượt

vào tận bức tường nên chֿng bà phֿi kéo bà vֿ lại ghֿ ngֿi. Cô cháu dֿu, trong trạng thái vô hֿn, bước đֿn vị linh mục xin phép cho chúng tôi đặt những hoa trֿng vào linh cֿu cֿa cô bé. Linh mục gֿt đֿu rֿi nhận vài chiֿc hoa trֿng đặt trên đֿu cô bé. Chúng tôi lֿn lượt chia nhau những chiֿc hoa trֿng đặt xung quanh cô. Riêng tôi, khi đặt hoa vào bên cạnh cô bé xong, tôi đã đặt bàn tay mình trên đôi bàn tay cֿa cô. Đôi bàn tay lạnh ngֿt cֿa cô làm tôi tưֿng tượng sự lạnh buֿt mà cô chịu đֿng khi chìm trong nước sông. Tôi nghĩ phֿi chi mình có mặt trong lúc ֿy đֿ có thֿ nֿm đôi bàn tay cô và kéo cô ra khֿi sức hút cֿa Tֿ Thֿn. Có lẽ bֿt cứ người thân cֿa cô hiện diện nơi đây cũng ao ước đֿc làm điֿu tương tự như thֿ! Nhưng, có mֿy ai có thֿ ngờ sự việc đã xֿy ra như vậy cho dù mֿi người, khi còn trֿ, đã từng nghĩ đֿn chuyện quyền sinh khi gặp những điֿu bֿt như ý hay tuyệt vọng.

Hình ֿnh người Mẹ đau đֿn bֿt lực khi mֿt đֿra con khiֿn những người chứng kiֿn đau lòng khôn tֿ. Ngay cֿ những người làm trong khu Nhà Quֿn cũng không thֿ che giֿu đֿc những khuôn mặt đֿy căng thֿng và những đôi mֿt chứa chan niֿm đau khֿ vô biên. Không gì đau khֿ hơn chuyện không có phương cách nào đֿ an ֿi người đang trong tình trạng đau khֿ tֿt cùng. Những tiֿng gào thét đau thương cֿa bà mẹ xé nát lòng cֿa chúng tôi và tôi đã xin cáo từ ngay khi chiֿc quan tài đֿy vào phòng thiֿu. Tôi cֿm thֿy mình không còn đֿ can đֿm đֿ chứng kiֿn thêm chuyện đau lòng. Vợ chֿng tôi và con trai tôi lֿn lượt ôm ba mẹ cô bé chào từ biệt. Tôi không biֿt nói gì hơn ngoài những lời ghen ngào là chúng tôi rֿt thương ông bà và mong ông bà giữ gìn sức khֿe.

Trên đường vֿ, tôi chợt nhớ ra là Ngày Từ Biệt hôm nay chֿ có vֿn vẹn bֿy người cֿa gia đֿnh tôi và gia đֿnh cֿa cô bé. Phֿi chẳng đây là ước muֿn cֿa cô xui khiֿn ba mẹ cô cho phép chúng tôi tiֿn đֿra cô lֿn cuֿi cùng. Dù sao, tôi cֿ gֿng an ֿi mình bằng cách xóa sạch những diֿn biֿn mà tôi chứng kiֿn trong ngày. Sự đau đֿn cֿa người Mẹ làm tôi kinh hoàng, tưֿng chừng như bà sẽ ngֿt lịm sau khi mọi việc kֿt thúc chứ không thֿ nào

chịu đựng thêm được nữa. Và khi tưởng tượng mình trong hoàn cảnh của bà, tôi cảm thấy tim mình đau thớt từng cơn.

Người Mỹ thường nói câu: “Hãy quên đi quá khứ buồn đau và tiếp tục cuộc sống bình thường với những người đang sống xung quanh mình!” Tôi cố gắng làm theo lời khuyên ấy bằng cách khuấy khĩa qua những video hài hước. Thớt nhưng, khi mở Ipad thì bài hát Broken Angel lại vang lên. Lần này thì bài hát được thêm vào bài giọng ca nam đáp lại lời thớt thiớt khuốn khoốn của nữ ca sĩ:

You, you are the one
I miss you so much. Now that you're gone
Don't, don't be afraid
I'll be your side, leading the way

I wish that I could touch, touch you again
Feeling in love, don't want it to end
Two, two worlds apart
Less in a dream, it's breaking my heart

Những lời ca “I'll be your side, leading the way” (Tôi sẽ bên cạnh em dẫn đường), “Two, two worlds apart. Less in a dream, it's breaking my heart” (Hai thớt giới cách xa. Dẫn tan trong giấc mơ làm tim tôi tan nát!)

Tôi tự hỏi: Hai thớt giới biệt lập này là hai thớt giới nào? Phải chăng là khoảng cách của hai người sau khi tình yêu tan vỡ hay khoảng cách của biệt ly của hai thớt giới sống và chết. Có thớt nào khoảng cách này xảy ra trong tích tớt, gây cho cảnh chia ly bất ngờ đến kinh hoàng.

Tôi không hiểu cô bé có hình dung được cảnh mẹ cô đau khớt trước khi quyết định hủy hại thân mình không. Tôi đoán cô đã phải đón đau trong thớt giới cô đơn với lý do nào đó. Có thớt là cảm giác vô vọng và cô độc vì không ai có thớt thấu hiểu nỗi lòng. Có thớt là bất lực với sự kém cớt và thua sút về mặt nào đó. Có thớt là sự thua cuộc hay thớt tình. Không ai biết lý do

vì sao cô hành động như vậy và có lẽ cũng không ai ngờ một cô gái tươi vui lại hành động một cách đường đột đối với sinh mạng của mình như vậy.

Buổi tối hôm nay, tôi không hề chợp mắt. Suốt đêm tôi thao thức với bao nhiêu ý nghĩ xung đột trong đầu. Càng nghĩ, tôi càng thương cô bé, mẹ cô bé và thương cả những bậc làm cha mẹ và những đứa trẻ có tình thân yêu đau đớn. Trên đất Mỹ, phần lớn cha mẹ chỉ dành thời giờ để lo kiếm sinh nhai, và chú tâm việc học của con hơn mong con có việc làm cho tương lai rứt rứt hơn mình. Sự bận rộn hàng ngày và mệt mỏi sau những ngày làm việc khiến cha mẹ không thể gần gũi con cái nhiều để có thể chia sẻ tâm tư tình cảm. Có nhiều bậc phụ huynh không biết rằng có những đứa trẻ, mà trong đó có cả con mình, có tâm lý yêu đau đớn, luôn mặc cảm vì bản thân thua sút kém cỏi, nên thường trầm cảm, khép mình trong thế giới đơn cô, cô độc, rồi hành động không cân nhắc, dễ thiệt thân. Nếu không có sự giúp đỡ, an ủi, hay động viên tinh thần từ gia đình, các em này thường tựa vào bạn bè hay những thú vui không phù hợp. Đây không phải lần đầu tôi chứng kiến cảnh này. Sự mất mát đột ngột của con cái và tình trạng ân hận của những bậc cha mẹ từ những câu chuyện kể của những người thân quen của tôi và sự chính mắt chứng kiến từ thực tế đã làm tôi đau đớn buồn khổ. Nhưng rồi những người này và tôi không bao giờ nhớ đến những vấn đề này trong lúc cùng âm thầm cố quên đi.

Giờ đây, tôi bỗng nhớ lại thời gian hai mươi năm trước, lúc ba đưa con tôi trong lứa tuổi thanh thiếu niên. Hôm nay, sau khi dự trại Hướng Đạo trên núi cao, chúng tôi về nhà khá trễ. Để kịp ăn uống, nghỉ ngơi cho ngày hôm sau chúng tôi không ai nói ai, cố gắng dọn dẹp để đặc từ trại về. Riêng tôi, vội vã làm thức ăn tối rồi đem lên bàn ăn ngay. Khi đi ngang qua phòng khách thấy một chiếc ba lô bày bừa giữa nhà, tôi la chửi nhân của nó. Lúc đó, có lẽ vì tôi bị áp lực với thời gian còn gấp, nên tôi đã cầu nhàu thêm vài tính từ phàn nàn, không ý thức phải làm gì của một người đã từng đi Hướng Đạo. Chẳng tôi và đứa con trai đầu của tôi cùng hòa theo lời cầu nhàu của tôi, la thán bé. Tôi lại xuống bếp rồi lên phòng ăn đem thêm những món

cuối. Khi ngồi vào bàn, tôi không thấy thằng bé vừa bị la, gọi nó ra ăn cơm thì chẳng tôi báo nó vừa ra khỏi nhà, không biết đi đâu rồi. Tôi thong thả, nhớ lại những lời mình vừa cầu nhàu. Linh tính chuyện gì không ổn, tôi lấy chìa khóa xe rồi tuôn ra khỏi nhà ngay. Trời lúc này tối đen. Ba con đường vòng góc nhà chúng tôi heo hút những ánh đèn đường buồn bã. Không một người nào trên đường bộ hành và cũng không có chiếc xe nào qua lại trên những con đường nhựa. Tôi không biết tìm thằng bé hướng nào, rồi may, tôi đạp ga trên những con đường thường đi làm theo quán tính. Đến một con đường hẹp tối đen, tôi bỗng giật mình, hãm tốc độ vì một bóng người trong y phục tối sẫm đang đi giữa đường. Bỗng còi người này cũng không chịu bước vào làn. Tôi chiếu đèn soi rõ, nhận ra người này là con mình. Tôi dừng xe, bỗng còi rồi kéo kính xe xuống, gọi tên nó. Thằng bé giật mình, dừng bước, đứng im nhưng không quay lại. Tôi gọi tên nó, báo nó hãy lên xe. Nó quay lại nhìn xe tôi, ngẩn ngơ một lúc rồi lâu rồi từ từ bước đến xe tôi. Đợi nó lên xe xong, tôi không nói gì, chỉ nó đi vòng vòng những con đường trong xóm. Xe chạy lòng vòng trên những con đường tối và vắng khoảng hơn mười lăm phút mà chúng tôi không ai nói với ai lời nào. Khi tôi lái xe vòng về nhà, nó chợt nói với tôi:

“Con không hiểu sao tính con khác với mọi người trong nhà. Con muốn cố gắng nhưng...”

Tôi đáp:

“Hóa ra chỉ vì sự khác biệt mà con muốn từ bỏ gia đình sao?”

Nó không đáp.

Tôi lại nói:

“Thực ra, trong nhà không ai giống tính ai hoàn toàn cả con à! Có người nhanh nhẹn trong việc gọn gàng ngăn nắp, có người thì chậm chạp. Nhưng khi chúng ta nhắc nhau không phải là chúng ta ghét nhau. Đó là cách chúng ta quan tâm đến nhau, giúp nhau tiến bộ hơn. Có lẽ con thường nghe ba mẹ và anh la nên con buồn. Nhưng, trong nhà đâu phải chỉ có mỗi mình con bị

la. Các con làm gì không phải, đều bị ba mẹ la c̣. Ba mẹ la là để uốn nắn các con chứ đâu phải là ghét các con? Hôm nay con bị ba người trong nhà la cùng một lúc vì c̣ ḅ, mẹ và anh con đều thấy như vậy nhưng con đừng bao giờ quên là gia đình mình đều thương con, và quan tâm đến con. Con nghĩ lại đi! Có phải tất cả ba mẹ anh em con đều thương con không?”

Nó ng̣i im không đáp.

Tôi ngừng xe trước nhà rồi ḅo:

“Thôi vào nhà ăn cơm với mẹ rồi ng̣, mai đi học.”

Nó lúu rúu làm y lời khiến tôi vui mừng khôn tả. Tôi không ngờ khi dùng chữ thương yêu trong lúc đối thoại lại hữu hiệu như thế.

Giờ đây nghĩ lại, nếu lúc đó, tôi không chạy theo nó để xoa dịu sự tổn thương trong lòng nó, thì có thể tôi cũng bị lâm vào tình trạng kḥng họng tinh thần như bà mẹ cô bé, không thể tránh khỏi.

Trong những ngày này, tôi muốn dùng những giòng chữ gửi tới tâm lý nặng nề của mình qua các trang nhật ký. Nhưng khi biết sự kḥng họng tinh thần của những người mẹ mất con đến nỗi không thể sống trong căn nhà có nhiều kỷ niệm của đứa con đã mất thì tôi lại muốn gửi thông điệp đến quý độc giả (các bậc phụ huynh và các em thanh thiếu niên) để tránh những tình trạng làm đau lòng nhau.

“Hãy ngay lập tức cứu các em trước khi các em ngã gục!” và “Xin hãy chia sẻ nỗi buồn của mình với cha mẹ với ghi nhớ: Cha mẹ lúc nào cũng thương yêu các con!”

Cung Thị Lan

Ngày 09.09.2024

Song: **Broken Angel**

You, you are the one

I miss you so much. Now that you're gone
Don't, don't be afraid
I'll be your side, leading the way

I'm so lonely broken angel.
I'm so lonely listen to my heart.
One and only broken angel.
Come and save me before I fall apart

I wish that I could touch, touch you again
Feeling in love, don't want it to end
Two, two worlds apart
Less in a dream, it's breaking my heart

Bài Hát: **Thiên Thôn Gãy cánh**

Em, em là người anh nhớ em vô cùng.
Nhưng bây giờ em đã đi xa
Đừng, đừng sợ hãi!
Anh sẽ bên cạnh em, dấn đường

Em thiên thôn gãy cánh cô đơn
Em đơn độc nghe theo trái tim mình
Chẳng là thiên thôn gãy cánh
Hãy dấn và cứu em trước khi em gục ngã!"

Anh ước anh có thể chạm em lần nữa.
Đôi cảm thấy yêu đương, không muốn kết thúc
Hai thế giới cách xa
Tan dấn trong giấc mơ làm tim anh tan nát

Cung Lan *chuyên ngữ*

* *Nhà quàn* = *Nhà tang lữ*.